

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **B.H. M. K., spol. s r.o., K.**, zastúpeného advokátom JUDr. P. H., S. N. V., proti žalovanému: **S.O.I., Ú.I. S.O.I. so sídlom v B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č P/0139/08/05 zo dňa 12.9.2005, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2S 22/2005-33 zo dňa 14. decembra 2006, takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2S 22/2005-33 zo dňa 14. decembra 2006 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. P/0139/08/05 zo dňa 12.9.2005 ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie I. S.O.I. so sídlom v K. pre K. kraj zo dňa 2.5.2005 č. P/0139/08/05, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 50.000,- Sk pre porušenie § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spočívajúce v nesprávnom účtovaní ceny pri poskytovaní služieb, keď ako priamy správca vlastníkov bytov napojených na zdroj t. j. kotolňa Mier vo vyúčtovaní za rok 2003 nesprávne účtoval objem a ohrev teplej úžitkovej vody.

V odôvodnení sa stotožnil s názorom žalovaného, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu povinnosti žalobcu správne rozúčtovať jednotlivým vlastníkom bytov v bloku L. 1100 náklady na množstvo dodanej teplej úžitkovej vody, ktoré vyfaktúroval dodávateľ T. s.r.o. K. žalobcovi na predmetný blok, t.j. 1400 m³ a tento údaj upravil koeficientom určeným na základe fakturovaných údajov, t.j. 1,1967

(pomer fakturovaného dodaného množstva teplej úžitkovej vody a množstva spotrebovanej teplej úžitkovej vody odčítanej na meračoch spotrebiteľov použitého dodávateľom tepla). Krajský súd sa stotožnil so zistením žalovaného, že žalobca použil koeficient 1,20967, ktorý nezodpovedá fakturovaným údajom a že žalobca tvrdenie o zmene koeficientu v dôsledku korekcií nahlásených údajov o stavoch na pomerných meračoch zo strany vlastníkov bytov v konaní nepreukázal, naopak pôvodný údaj o súčte spotrieb teplej úžitkovej vody odčítaných z pomerných meračov 11581 m³ (z toho 1400 m³ v bloku L. 1100) je jediným preukázaným fakturovaným údajom zo strany dodávateľa teplej úžitkovej vody. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že žalovaný správne zistil porušenie povinnosti žalobcu uloženej v ustanovení § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď účtoval iné ako skutočné náklady fakturované dodávateľom tepla a teplej úžitkovej vody, pričom vzhľadom k objektívnej zodpovednosti za porušenie povinnosti bez možnosti zbavenia sa zodpovednosti, nie je pre rozhodovanie súdu významné ako k nesprávnym údajom uvedeným vo vyúčtovaniach žalobca dospel. V dôsledku použitia koeficientu, ktorý nemá základ v predmetnej faktúre, došlo podľa krajského súdu k určaniu vyšších cien za objem a ohrev teplej úžitkovej vody.

Krajský súd námietku o neprimeranosti uloženej sankcie považoval za nedôvodnú, nakoľko výška uloženej sankcie bola určená na základe správneho uváženia žalovaného v rámci zákonného rozpätia, žalovaný teda nevybočil pri ukladaní sankcie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a jej výšku náležite odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zotrval na svojich námietkach, že zmena koeficientu spotreby teplej úžitkovej vody nebola zapríčinená konaním žalobcu, žalobca len evidoval hodnoty, uvedené vlastníkami bytov z jednotlivých meračov a tieto hodnoty porovnal s určeným meradlom, čím vznikol koeficient spotreby teplej úžitkovej vody. Podľa žalobcu, zmena výšky koeficientu bola zapríčinená správaním sa vlastníkov bytov, oneskoreným oznámením údajov, pričom krajskému súdu vyčítal, že pri dokazovaní sa týmito námietkami žalobcu nezaoberal.

Žalobca napokon poukázal na skutočnosť, že z odôvodnenia výšky pokuty vyplýva, že pokuta bola uložená v danej výške z dôvodu, že žalobca spôsobil vlastníkom bytov a nebytových priestorov škodu a získal neoprávnený zisk, pričom podľa žalobcu z účtovnej evidencie žalobcu jednoznačne vyplýva, že škoda vlastníkom bytov a nebytových priestorov spôsobená nebola, rozdiely len v niekoľkokorunových hodnotách boli spôsobené matematickým zaokrúhľovaním, a teda nemožno súhlasiť s tým, že pokuta bola uložená dôvodne, pričom jej odôvodnenie považoval žalobca za zmätočné. Zároveň poukázal na to, že v obdobných prípadoch žalovaný uložil pokutu vo výške 10.000,- Sk.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Vyjadril presvedčenie, že so všetkými námietkami žalobcu sa dostatočne vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Podklady, z ktorých inšpektori SOI vychádzali pri jednotlivých výpočtoch sú súčasťou inšpekčného záznamu a obsahujú aj odpočtové listy stavu vodomerov, z ktorých bol objem teplej úžitkovej vody zaevidovaný. Kontrolné prepočty boli vykonané podľa predložených faktúr jednotným

spôsobom podľa žalovaného odôvodňujú postih žalobcu za nesprávne účtovaný objem a ohrev teplej úžitkovej vody vo vyúčtovaní za rok 2003.

K námietke žalobcu ohľadne uloženia pokút vo výške 10.000,- Sk v obdobných prípadoch, žalovaný uviedol, že sa k takémuto tvrdeniu nemôže vyjadriť, vzhľadom k tomu, že žalobca neuviedol, o aké konkrétne prípady sa malo jednať. Súčasne poukázal na to, že každý jeden prípad je posudzovaný osobitne s ohľadom na kritériá, ktoré požaduje zohľadniť zákon.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 250ja ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z.z.“), orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len "ústredný inšpektorát") a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len "inšpektorát"), a to:

- a) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát S.O.I. v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát S.O.I. v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,

h) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa je predávajúci povinný správne účtovať ceny pri predaji výrobkov a pri poskytovaní služieb.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. P/0139/08/05 zo dňa 12.9.2005, (ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie I. S.O.I. so sídlom v K. pre K. kraj zo dňa 2.5.2005, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 50.000,- Sk pre porušenie § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa), preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Nebolo sporným, že žalobca ako priamy správca vlastníkov bytov napojených na zdroj kotolňa Mier vo vyúčtovaní cien pri poskytovaní služieb za rok 2003 nesprávne účtoval objem a ohrev teplej úžitkovej vody, keď bolo inšpektormi SOI spoľahlivo zistené a preukázané, že na byty napojené na kotolňu Mier nezúčtoval skutočne vyfakturovaný objem studenej vody na prípravu teplej úžitkovej vody 13859,52 m³ v maximálnej cene 26,22 Sk/m³ v hodnote 363.396,60,- Sk, ale objem 13903,26087 m³ v hodnote 364.543,- Sk, keď z faktúry č. 248/03 do objemu teplej úžitkovej vody započítal aj čiastku 1.475,16,- Sk, ktorú dodávateľ fakturoval za zrážkovú vodu, čo malo dopad aj na koeficient úpravy. Došlo tak k neoprávnenému navýšeniu koeficientu úpravy na 1,20967 namiesto 1,1967 (koeficient daný dodávateľom teplej úžitkovej vody za zdroj), ktorý následne potom ovplyvnil nesprávny prepočet objemu, ako aj spotrebu tepla a ohrevu vody u vlastníkov bytov.

Uvedené zistenia nachádzajú oporu vo vykonaných dôkazoch, a to v prílohe inšpekčného záznamu č. 1, ktorú tvorí faktúra č. 248/2003 vystavená dňa 15.1.2004, ktorou dodávateľ tepla a teplej úžitkovej vody T. s.r.o. fakturoval žalobcovi náklady spotreby tepla a teplej úžitkovej vody za rok 2003, ako aj v prílohe č. 7 k inšpekčnému záznamu, ktorú tvorí zmluva o výkone správy uzavretá medzi žalobcom a vlastníkami bytov a nebytových priestorov. Podľa čl. 2 ods. 5 uvedenej zmluvy sa žalobca zaviazal rozúčtovať skutočné náklady za poskytnuté plnenia na jednotlivé byty a nebytové priestory podľa skutočne nameraných hodnôt za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody. Skutkové zistenia napokon nachádzajú oporu aj v prílohe č. 8 k inšpekčnému záznamu, ktorú tvorí vyúčtovanie nákladov za služby spojené s bývaním za obdobie roku 2003 vyhotovené žalobcom pre 6 vlastníkov, z ktorých vyplýva, že celkové rozúčtované množstvo dodanej teplej úžitkovej vody je 13903,26087 m³ a koeficient spotreby teplej úžitkovej vody v týchto vyúčtovaniach je 1,20967.

Zákon o ochrane spotrebiteľa ustanovuje niektoré podmienky podnikania významné pre ochranu spotrebiteľa. Jednou z týchto podmienok je povinnosť predávajúceho správne účtovať ceny pri predaji výrobkov a pri poskytovaní služieb (§ 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa).

Povinnosťou žalobcu s poukazom na § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa bolo správne rozúčtovať jednotlivým vlastníkom bytov v bloku L. 1100 náklady na množstvo dodanej teplej úžitkovej vody, ktoré vyfakturoval dodávateľ T. s.r.o. žalobcovi na predmetný blok, t.j. 1400 m³ a tento údaj upraviť koeficientom určeným na základe fakturovaných údajov, t.j. 1,1967 (pomer fakturovaného dodaného množstva teplej úžitkovej vody a množstva spotrebovanej teplej úžitkovej vody odčítanej na meračoch spotrebiteľov použitého dodávateľom tepla. Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd nemal pochybnosti o zistení žalovaného, že žalobca použil koeficient 1,20967, ktorý nezodpovedal fakturovaným údajom.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že žalobca tvrdenie o zmene koeficientu v dôsledku korekcií nahlásených údajov o stavoch na pomerných meračoch zo strany vlastníkov bytov v konaní nielenže nepreukázal, ale naopak pôvodný údaj o súčte spotrieb teplej úžitkovej vody odčítaných z pomerných meračov 11581m³ (z toho 1400m³ v bloku 1100) je jediným preukázaným fakturovaným údajom zo strany dodávateľa teplej úžitkovej vody.

Konanie žalobcu posúdil prvostupňový správny orgán ako porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa - § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa a uložil v správnom konaní žalobcovi rozhodnutím zo dňa 2.5.2005 pokutu vo výške 50.000,- Sk.

Žalovaný správny orgán ako správny orgán druhého stupňa rozhodnutím zo dňa 12.9.2005 pod č.: P/0139/08/05 odvolanie žalobcu odmietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Žalovaný správny orgán neakceptoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní a vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav a správnu aplikáciu zákona prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správnenému záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k správnenému záveru, že žalobca porušil povinnosť uloženú v ustanovení § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa spočívajúcu v povinnosti správne účtovať ceny pri poskytovaní služieb.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať tvrdenie o zmene koeficientu v dôsledku korekcií nahlásených údajov o stavoch na pomerných meračoch zo strany vlastníkov bytov v konaní, pričom krajský súd správne poukázal na to, že pôvodný údaj o súčte spotrieb teplej úžitkovej vody odčítaných z pomerných meračov 11581m³ (z toho 1400m³ v bloku 1100) bol jediným preukázaným fakturovaným údajom zo strany dodávateľa teplej úžitkovej

vody, pričom odvolací súd sa stotožnil s vysloveným názorom krajského súdu, podľa ktorého vzhľadom k objektívnej zodpovednosti žalobcu za porušenie uvedenej povinnosti nebolo pre rozhodovanie súdu významné ako k nesprávnym údajom uvedených vo vyúčtovaniach dospel.

V postupe krajského súdu, (ktorý si osvojil názor žalovaného, že za nedodržanie zákonných povinností uvedených v 3 ods. 1, písm. d/ zákona o ochrane bola prvostupňovým správnym orgánom dôvodne uložená žalobcovi pokuta podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa, a to na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci v správnom konaní, z ktorého bolo potrebné vychádzať), nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Námietku žalobcu, podľa ktorej nebola spôsobená škoda vlastníkom bytov a nebytových priestorov, pretože rozdiely len v niekoľkokorunových hodnotách boli spôsobené matematickým zaokrúhľovaním, teda podľa žalobcu pokuta bola uložená nedôvodne, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Z inšpekčných záznamov, ktoré boli podkladom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu totiž vyplýva, akým spôsobom došlo k poškodeniu spotrebiteľov, pričom z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vyplýva, že pri ukladaní výšky pokuty prihliadol nielen na zistenia o poškodení spotrebiteľov v rozhodnutí označených vlastníkov bytov vyjadrením výšky neoprávneného navýšenia výslednej ceny v neprospech vlastníkov bytov, ale že prihliadol aj na skutočnosť, že k poškodeniu spotrebiteľov došlo plošne, keďže na základe zistení doložených vyúčtovaním za rok 2003, na kotolňu Mier boli napojené obytné byty na ulici L. 1091, 1092, 1095, 1096, 1097, 1099, 1100, 1102.

Keďže z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa uvedenou námietkou žalobcu zaoberal, z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že pri ukladaní pokuty bolo prihliadnuté na počet spotrebiteľov, ktorí boli poškodení sankcionovaným konaním, pričom o správnosti týchto záverov nemal odvolací súd pochybnosti, uvedenú námietku nepovažoval za dôvodnú.

Neobstojí ani námietka žalobcu ohľadne výšky uloženej sankcie, s ktorou sa krajský súd zaoberal, keď túto považoval za nedôvodnú, nakoľko výška uloženej sankcie bola podľa krajského súdu určená na základe správneho uváženia žalovaného v rámci zákonného rozpätia. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že žalovaný nevybočil pri ukladaní sankcie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom a jej výšku náležite odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukazuje, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko

žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. februára 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová